

TRKANJE NA PRSI

V Jezusovi priliki o farizeju in cestninarju se nam zdi farizejevo poviševanje in hvaljenje samega sebe odbijajoče, medtem ko se nas zelo dotakne cestninarjeva ponižnost ob trkanju na prsi in ob izrečenih besedah: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku.« Tudi za nas pride v poštev cestninarjeva drža, saj se pred Bogom nimamo s čim postavljati.

V mašnem obredu je predpisano dvakratno trkanje na prsi med kesanjem. S to kretnjo izrazimo medsebojno solidarnost in zavest da smo grešniki.

Včasih smo se trkali na prsi tudi med povzdigovanjem, ko je duhovnik vzdignil Jezusovo telo in kri. Tudi na Kalvariji so se množice, ki so doživljale Jezusovo smrt, trkale na prsi in govorile: Gospod, tudi moji grehi so povzročili tvoje trpljenje in tvojo smrt. Odpusti mi. To kretnjo lahko še vedno ohranimo med povzdigovanjem.

Tik pred prejemom svetega obhajila ob mašnikovih besedah: Glejte, to je Jagnje Božje odgovorimo: Gospod, nisem vreden, da pridem k tebi ... in se udarimo po prsih. Tako želimo poudariti, da Gospodovega daru sicer nismo vredni, smo ga pa potrebni.

Pri molitvi Angel Gospodov se ob besedah : In beseda je človek postala ... udarimo po prsih. Tako želimo tudi navzven pokazati, da je Bog postal človek tudi zaradi naših grehov in da prebiva v nas samih.

S trkanjem na prsi izrazimo obenem ponižnost in hvaležnost. Od vsakega kristjana pa je odvisno, kakšno vsebino bo dal tej kretnji in kako jo bo doživljal.